

Απόσπασμα προδημοσίευσης (σ 7-11)

*Κάθε φορά που ένα παιδί γλιτώνει,
μια πόρτα ανοίγει στο φως...*

Το αεροσκάφος τραντάχτηκε χάνοντας σταθερά ύψος. Ένωσε τις αναταράξεις στο στομάχι της, λίγο απ' τον φόβο και λίγο απ' την αγωνία. Ήταν η πρώτη της φορά. Την είχε ονειρευτεί, την είχε σχεδιάσει πολλές φορές στο μυαλό της. Όμως βρέθηκε τελικά απροετοίμαστη. Όλα είχαν γίνει ξαφνικά, αναπάντεχα, σχεδόν

αστραπιαία• έτσι όπως συμβαίνουν όλα τα σημαντικά, είτε είναι καλά είτε όχι και τόσο καλά. Το «τέρας» μπουμπούνισε κάτω από τον γκρίζο ουρανό• ήταν έτοιμος να δακρύσει. Κοιτούσε αφηρημένη έξω από το μικρό παράθυρο. Όλα απλώνονταν κάτω από τα πόδια της, πράσινα και γκρίζα. Μια φωνή στο μεγάφωνο, ένα ακόμη τράνταγμα, κάτι σαν γδούπος στο κενό, και τα φρένα του αεροσκάφους στρίγκλισαν• ήταν το μόνο που υπήρχε στο μυαλό της εκείνη τη στιγμή. Είχαν φτάσει. Το αεροπλάνο τροχοδρομούσε πλέον προς τη μεγάλη φυσούνα του αεροδρομίου, προς την έξοδό της σε μια καινούρια ζωή, που ήταν όμως γεμάτη με απορίες και αναπάντητα «γιατί». Είχε ακούσει πολλές φορές ότι ήταν ένα τεράστιο αεροδρόμιο, είχε δει φωτογραφίες και ταινίες. Και το Ελ. Βενιζέλος βέβαια, πίσω, εκεί που ξεκίνησαν όλα, ήταν ένα μεγάλο και σύγχρονο αεροδρόμιο. Όμως αυτό μάγεψε τη νεανική της ματιά. Το Χίθροου έμοιαζε ατελείωτο. Η Μελίνα ένιωσε το χέρι της Κατερίνας να σφίγγει το δικό της προστατευτικά, πήρε μια βαθιά ανάσα βλέποντας το χαμόγελο της αεροσυνοδού που χαιρετούσε τους επιβάτες, και αποφάσισε να προχωρήσει• βρισκόταν ακριβώς μισό βήμα πίσω από την Κατερίνα που είχε συνέχεια τον νου της και την πρόσεχε με την άκρη του ματιού της. Ο έλεγχος διαβατηρίων, η παραλαβή των αποσκευών, οι εξοδοί προς κάθε κατεύθυνση, τα αμέτρητα μαγαζιά, όλα την είχαν μαγνητίσει. Μιλούσε λίγο, αλλά χαμογελούσε με τα ανέμελα αστεία της Κατερίνας. Κατά βάθος ήξερε ότι δεν ήταν και τόσο ανέμελα, αλλά ήταν απαραίτητα. Η Κατερίνα ζούσε εκεί ήδη αρκετά χρόνια και είχε πια εγκλιματιστεί. Σπούδαζε και παράλληλα είχε βρει και μια καλή δουλειά, χάρη στις καλές επιδόσεις της στο πανεπιστήμιο. Ήταν πια σχεδόν αρραβωνιασμένη• ουσιαστικά παντρεμένη, αφού συγκατοικούσε με το αγόρι της ήδη αρκετό καιρό. Εκείνος είχε τελειώσει τις σπουδές του και είχε επίσης μια καλή δουλειά. Έτσι είχαν τη δυνατότητα να διατηρούν ένα βολικό σπιτάκι• αυτό θα ήταν στο εξής το σπιτικό της Μελίνας.

Τα είχε κάπως χαμένα. Δεν μπορούσε ακόμα να πει πώς ένιωθε. Είχανε γίνει όλα τόσο, μα τόσο, γρήγορα. Η Κατερίνα ήταν η μεγάλη αδελφή της. Είχανε αρκετά χρόνια διαφορά. Στην πραγματικότητα μεγάλωναν ξεχωριστά. Η διαφορά ηλικίας τούς είχε στερήσει τα κοινά σημεία μέχρι τότε. Όμως η αδελφική αγάπη είναι κάτι πιο βαθύ, κάτι που καμιά φορά αποκαλύπτεται μόνο σε μεγάλες στιγμές. Όπως σε αυτή την περίπτωση. Η Κατερίνα ήταν πια ό,τι της είχε απομείνει• ή σχεδόν ό,τι της είχε απομείνει. Είχαν εξαφανιστεί οι πάντες. Φαίνεται πως μερικές οικογένειες υπάρχουν απλώς και μόνο για να χάνονται όταν κανείς τις χρειάζεται πιο πολύ. Συμβαίνει. Ήταν κι αυτό άλλο ένα δεδομένο που η Μελίνα έπρεπε να επεξεργαστεί. Αλλά όχι εκείνη τη στιγμή. Εκείνη τη μέρα όλα ήταν διαφορετικά. Στην έξοδο τις περίμενε ο Αντώνης. Του είχε λείψει η Κατερίνα πολύ. Έτσι είναι, λένε, η αγάπη. Η Μελίνα τον ντρεπόταν. Τον είχε δει μερικές φορές όταν ερχόταν μαζί με την αδελφή της στην Ελλάδα για σύντομες διακοπές. Πάντα είχε τη διάθεση να ασχοληθεί μαζί της και να κάνει αστεία σαν μεγάλος αδελφός, σαν να ήταν δική του αδελφή. Παρ' όλα αυτά εκείνη τον ντρεπόταν. Σίγουρα θα του είχε εξηγήσει η Κατερίνα γιατί την

είχε πάρει εκεί μαζί τους. Ήταν μεγάλη η ντροπή της. Ένιωσε να κοκκινίζει, ένα αόρατο χέρι της έσφιγγε τον λαιμό, πνιγόταν. Νόμιζε πως θα λιποθυμήσει, πως θα σωριαστεί μπροστά σε όλο τον κόσμο, πως θα ρεζιλευτεί. Και τότε όλοι θα καταλάβαιναν και θα την κοιτούσαν με σιχασιά. Όμως δεν την άφησαν να συνεχίσει αυτές τις σκέψεις, τη διέκοψαν. «Οπ! Πού είναι τα κορίτσια μου;» ακούστηκε παιχνιδιάρικη η φωνή του Αντώνη, που άνοιξε τις φτερούγες του να τις χωρέσει και τις δυο. «Μου έλειψες!» είπε στην Κατερίνα χαμογελώντας και της έσκασε ένα πεταχτό φιλί. «Πώς σου φάνηκε το πρώτο σου ταξίδι, μικρή;» ρώτησε τη Μελίνα κοιτάζοντάς τη μ' ένα πλατύ χαμόγελο, καθώς της ανακάτευε τα κοντοκομμένα μαλλιά της. Είχε κουρευτεί λίγο πριν φύγει. Προηγουμένως τα είχε πάντα μακριά. Ήθελε όμως πια να αλλάξει, να ξεφορτωθεί το βάρος, να ξεφύγει, να ξεχαστεί. Κοντά στα άλλα, την πλήρωσαν και τα μαλλιά. «Ωραίο το λουκ, πάντως. Επικροτώ», της είπε σαν να μην είχε συμβεί τίποτα εκεί πίσω στην Ελλάδα. Και συνέχισε: «Τι λέτε; Πάμε από τις κυλιόμενες για να προλάβουμε και κανένα συρμό;» Και πριν ξεκινήσουν κοίταξε τη Μελίνα με σταθερή ματιά, χαμογέλασε ξανά και της είπε: «Καλώς όρισες, μικρή. Καλώς όρισες για μια νέα αρχή».